

[Glistrup.]

teprovenu på 1 mia kr., og det vil sige, at der vil være de 10 mia kr. plus den ene resterende milliard: 11 mia kr. i alt, til rådighed for indkøb af varer, der er belagt med moms og andre forbrugsafgifter. Ganske klart ville vi vinde mindst de 2 mia kr. hjem af de 3 mia kr., der manglede, for at regnestykket kunne gå op i aftalen af 15. maj 1974, så i virkeligheden var aftalen af 15. maj udtryk for, at vi havde de 9 mia kr. hjemme af de 10 mia kr., og selvfølgelig kunne vi da også ved normale forhandlinger forligspartnerne imellem finde den resterende mia kr. Det var jo først og fremmest at finde i ordet „mindst“ 7 mia kr., som skulle bespares ud af de 10 mia kr., der skulle tilvejebringes. Det er helt klart, at her var grundlaget for, at nu skulle udviklingen gå den rigtige vej.

Hvad skete så? Ja, den første ulykkelige ting, der skete efter 15. maj var, at fanden havde fødselsdag den 11. juni, og det benyttede så 6 partier herinde, det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti, centrumdemokraterne, venstre, det radikale venstre og socialdemokratiet, til at slutte et forlig om, at nu skulle indkomstskatteskruen igen have sig en ordentlig trykseksten herhjemme ved denne umanerlige, umådeholdne jagt på parcelhusejerne, ved at forøge parcelhusejernes beskatning, som de 6 partier gik ind for den 11. juni 1974.

Og videre. Hvad skulle så ske i sommerens løb? Ja, naturligvis, at de 5 partier skulle slutes sammen og drøfte, hvordan vi nu skulle gennemføre skattelettelse, gerne sammen med andre partier, der var enige i de tre fundamentale målsætninger; ganske givet lå her et reelt flertal i folketinget, der kunne gennemføre aftalen af 15. maj, hvis man havde optrådt som normal, loyal aftalspartner.

Venstres vej var ikke så. Venstre har ikke på et eneste tidspunkt siden den 15. maj villet medvirke til det møde, der ville have været den eneste naturlige måde at klare de småting, der manglede fra bededagsforliget, til 10 mia kr.s skattereforemens gennemførelse.

Det, venstre har gjort i forhold til den største forligspartner, den forligspartner, der reddede situationen for venstre og de tre andre partier den 15. maj, har alene været,

at man har indbudt os til nogle tosidede snakkerier, hvor man har udvekslet oplysninger svarende til, hvad enhver nogenlunde kvik dreng i 5. eller 6. underskoleklasse ved om dansk politik, og dér har vi så kunnet sidde og tale til hinanden i 1, 2, 3 eller 5 kvarter, men intet andet; for det siger sig selv, at sådan et møde, hvor der kun er repræsenteret 49 mandater ud af folketingets 179 mandater, kan selvfølgelig ikke føre til virkelige løsninger. Skal der virkelige løsninger til, må enhver kunne sige sig selv, at så må man samle folk, der repræsenterer et reelt flertal; det er kun i sådanne fora, at man med rimelighed kan forvente, at indrømmelser kan blive taget og givet for, at de sidste vanskeligheder kan blive ryddet af vejen. Kunne man ikke sige sig selv det, så har vi sagt det ved enhver given lejlighed, således at der ikke er nogen som helst, der har kunnet være i tvivl om, at sådan har det ligget. Og sådan ligger det fortsat, og vi har ikke haft en sådan drøftelse denne dag.

Derfor er det, at de foregående to ordførere med rette har kunnet beklage sig over, at tingene ikke ligger med den fornødne lysende klarhed på indeværende tidspunkt, men der er tid endnu til at besinde sig. Vi kan endnu nå, at resultatet bliver opnået, at vi får de 10 mia kr.s skattelettelse.

Under disse forhandlinger har vi fået mange mærkelige partigrupperinger i dette ting. Vi har haft mistillidspartier, vi har haft fredagsklubpartier, vi har haft natmadspartier. I aftes dannedes en ny gruppe: løftebrudspartierne. Der skete det, at en gruppe partier fremlagde, at de, uanset at de er indgået på dette bededagsforlig om, at man skal spare mindst 5 mia 1973-kroner, fremlægger et spareoplæg på 4,585 mia kr. Meget kan være indviklet og forvirrende i disse dages og ugers politik, men at 4,585 mia kr. er et mindre tal end 5 mia kr. og derfor ikke opfylder kravet om at være mindst 5 mia kr., kan da ikke omtvistes, med hvor megen demagogi venstrepressen og andre blade end vil beskrive fremskridtspartiets holdning. Her er det så ganske klart og skarpt, at når man i den beretning, der blev afgivet i afvigte nat, natten til den 13. september 1974, går ind for besparelser på 4,585 mia kr., så bryder man et løfte om, at der skal være besparelser på mindst 5 mia kr. Det må være aldeles klart. I øvrigt bry-